

HAVVA ÇETİNER

SAKLICA

ulysses
yayınları

“Kalplere dokunan bir kasaba masalı”

*Bu kitapta geçen hikâye tamamen yazarın hayal
ürünüdür. İçerisinde geçen bilgiler tamamen
kurguya göre oluşturulmuştur.
Gerçek hayatla ve kişilerle herhangi bir bağı ve
bağlantısı yoktur.*

Gönül kumaşı dikiş tutmayanlara...

Birinci Bölüm

“Gelecekse beklenen, beklemek güzeldir.”

Özdemir ASAF

∞

Bir Ateşe Attın Beni - Kamuran AKKOR

10 yıl önce

1985

Samî Ata

Umut, insanın kanına işleyen en tehlikeli duyguymuş. Bunu bugün Narin’i terminalde uğurlarken anladım. Seveceğini ummak, bana gelme ihtimalini düşünmek ve dönmesini umut etmek... Yıllardır içime işleyen hasret ateşi bugün daha da alevlenmiş, içten içte beni kavurmaya devam ediyordu. Gözlerim otobüsün önünde arkadaşlarıyla vedalaşan Narin’e dalmışken dirseğini koluma geçiren Tugay’ın sesiyle kendime geldim.

“Samî, bu son şansın, abi. ‘Gitme,’ de. Durdur, kardeşim. Yoksa yıllarca hasretini çekmeye devam edeceksin.”

Tugay’ın sözlerini destekleyen cümleler arka arkaya sıralandı. Nedim ve Ferit de onu durdurmam için neredeyse bana yalvarıyorlardı. Her birine, söylediklerini asla yapmayacağıma dair umutsuz bakışlarımı gönderdim. Sonra gözlerimi son kez Narin’e çevirdim.

“Kızın bir tek babaannesi var. Kadıncağz torununun okuyup doktor olması için varını yoğunu sattı, oğlum. Şimdi nasıl gitme derim? İkisinin de hakkına nasıl gireyim? Baksanıza gözlerindeki ışıltıya.”

Gözlerimle gösterdiğim Narin’e baktılar sırayla. İçine sığdıramadığı sevincini sırayla arkadaşlarına aktarıyordu. Parlıyordu, gülümsüyordu ve en önemlisi, bu defa gerçekten mutluydu. Yüzümü yeniden arkadaşlarıma çevirdiğimde haklılık kırıntılarını aldıklarını gördüm.

Narin üç yaşındayken annesini ve babasını bir kazada kaybetmişti. Babaannesi ona bakmış, bu zamanlara getirmişti. O zamandan beri birlikte büyüdük. Narin benim önce çocukluk arkadaşım, sonra sığınağım oldu. Yeri geldi, bu taş kafalı Sami’ye öğretmen oldu. Bazen sakinlik oldu, bazen çağılayan oldu ama Narin bende hep oldu. Şimdi de doktor olmak için yolcu oluyordu.

Leyla’ya sarıldıktan sonra bize doğru geldiğini görüp toparlandım. Yıkıldığım aşikârdı ama en azından göstermemek için çabalayacaktım. Abileri yerine koyduğu bizim oğlanlarla vedalaştıktan sonra en nihayetinde önümde durdu. Birlikte büyüdüğümüzden mi, nedir, benim ismimin önüne hiçbir zaman bir şey eklemedi. İsmimi tam olarak söyleyen de sadece Narin’di. İsmimi söylerken dudaklarından dökülen zarafet beni ismime de âşık etmişti. Tıpkı ona yanıp kül olduğum gibi.

“Sami Ata...”

Yine o heyecan. Hâlbuki dilinden dökülen aşk sözleri ya da itiraflar değildi. Sadece bana seslenmişti.

“Hı?”

“Hı mı?” Şu gülüşü öyle bir şeydi ki buz tutmuş yüreklere kıvılcımlar atardı. O ufacık kahkahasını duyunca

konuşmayı unutmuş üç yaşındaki çocuklar gibi cümleler ağzımdan çıkamamıştı. İyi ki de çıkamamış ki en âlâ manzaraya taş çıkaracak gülüşünü son kez yeniden gördüm. “Bana veda etmeyecek misin?” dedi.

Başımı iki yana sallarken gözlerime ısınmaması için emirler verdim. Sami Ata kimsenin önünde gözyaşı dökemezdi. Sesime tüm inancımı yükledim ve Narin’in gözlerine tekrar daldım. “Bu bir veda değil, *narin çiçeği*. Doktor olup beyaz önlüğüyle Saklıca’ya tekrar geleceksin. Veda dönmeyeceklere yapılır. Saklıca sensiz yapamaz.”

Ona olan aşkıma hiçbir zaman itiraf etmedim. Yine de herkesin onu sevdiğimi bildiğine emindim. Dilim anlatmasa da bakışlarım bir şeyler söylemişti mutlaka. Hatta belki Narin bile anlamıştı ama hiçbir zaman açığa vurmadı. Ben en temiz, en saf duygularımı ona besledim. Kimseye ona baktığım gibi bakmadım, kimseyi onu sevdiğim gibi sevmedim. Narin bir tarafta, dünya bir taraftaydı. Belki kimsesiz kaldığı için onu bu kadar sahiplendim, belki de gözümü açtığımdan beri yanımda sadece onu gördüğümden bu kadar tutuldum. Sebebinin hiçbir önemi yoktu; sonucuysa, ben Narin’e çok fena vurgundum.

Gözlerime baktığında onun beni ne olarak gördüğünü hiçbir zaman anlamadım. Hissettirmedi de ama değerli olduğumu her zaman biliyordum. Bazen, bakışlarında ufacık da olsa bendeki kırıntılardan yakalıyordum. Ama dillerimiz her zaman sessiz kalınca hisler de yerini sessizliğe bırakıyordu.

Yine o çözemediğim bakışlardan biriyle izliyordu beni. “Ben de Saklıca’sız yapamam,” dedi. “Bir gün

mutlaka döneceğim. Herkesin gurur duyduğu Narin olarak...”

Gurur... Ben zaten sadece onun varlığıyla bile gurur duyuyordum. Bazen düşünürdüm, *benim Narin'i sevdiğim gibi, birini sevebilir mi bir başkası*, diye. Ateşlerde yansam bile onu sevmekten vazgeçmeyecektim. Bir gün asla dönmese bile...

Hayat her zaman iki seçenek arasında ilerlerdi. Narin gidip gitmeme seçenekleri arasından gitmeyi seçmişti. Şimdi gittiği yerden dönüp dönmeme konusunda da bir karar verecekti. Dönmeme kararının bir seçenek olması beni öyle yaralıyordu ki sanki en amansız hastalığa tutulmuşum da ilacım hiçbir yerde yokmuş gibiydi.

Hiçbir şey söyleyemedim ve etraftaki bakışlara aldırmadan Narin'i kendime çekip sıkı sıkı sarıldım. Son kez kokusunu içime çektim. Son kez onu hissettim. Bu sırada yanımızda bekleyen kızların gözlerindeki yaşları görebiliyordum. Narin'in de burnunu çektiğini duyunca güzel gözlerinden yaşlar süzülmesin diye geri çekildim. Ufak burnu kızarmış, ela gözleri güneşin etkisiyle yeşille dönmüştü. Yeni çıkmaya başlayan sakalıma takılmış birkaç tel saçını yüzümden indirdi. Gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Saklıca sana emanet,” dedi.

“Sen de Allah'a emanetsin, narin çiçeği,” dedim. Elime değen elinin etkisini hiçbir şey veremezdi. Benden uzaklaşırken hayallerine yaklaşan Narin, otobüse yerleşti ve bana camdan son kez bakışlarını hediye etti. Tekerlekler ilerleyip Narin'i benden götürürken, benden gitmeyen ve gitmeyecek tek bir şey kalmıştı geriye: Narin'e beslediğim sevdâ.

Ben Sami, terzi Sami. Sevdasını yüreğine dikmiş, sevdası dikiş yerlerinden sızsa da sır vermemiş Sami. Sırf Narin'i mutlu olsun, başarılı olsun diye sevdasını yüreğine gömen Sami. Ortaokulu ailesine bakabilmek için zor bitirmiş, elleri ve kalbi dünyanın en akıllı insanına meydan okuyan Sami. Üniversiteyi birincilikle kazanmış Narin belki ondan utanır diye duygularını gizleyen Sami. Ya da duygularına karşılık bulamazsa, Narin'i tamamen kaybetme korkusuyla dili lâl olan Sami.

Burası da Saklıca. Haritada yeri aransa bile bulunmayan ama bir kez gelenin gönlüne ilmek ilmek işlenen o küçük kasaba. Saklıca dediğin, öyle alelade bir kasaba da değil... Burası kalpte iz bırakan bir yer. Ceviz ağaçları gövdesinden değil, hatırasından yaşlanır burada. Denizi doğrudan göremezsin ama rüzgârı sabahları tuz kokusunu getirir. Taş yolları sabah çiğiyle parlar, kuş sesleriyle uyanır.

Bizim mahallede sabah önce Güler Fırını açılır, sonra benim dükkân. Ardından birer birer seslenir çekiç, makas, tezgâh. Yaz akşamları, herkes Cevizaltı'na sandalyeyle iner, orada anılarını paylaşır. Burada kimsenin kimseye acelesi yoktur. Herkes birbirini tanır, herkes birbirine bağlıdır. Saklıca sadece kasaba değildir. Saklıca ailedir. Saklıca'ya küçük de derler ama biz bu aile içine kocaman bir ömür sığdırdık.

Ben ve arkadaşlarım, Saklıca'nın topraklarını yuttuk. Yediğimiz içtiğimiz hiçbir zaman ayrı gitmedi. Bazıları sevdasını yazdı bazıları dostluğunu. Yaşımıza baksak, daha askerden yeni geldik, yirmilerin başındayız. Askere bile birlikte gittik. Tek kardeşim Leyla gibi görünse de

Tugay, Nedim ve Ferit benim kan bağım olmayan ailem oldu her zaman. Tabii bir de kızlar var: Őirin ve AyŐen.

Tugay'ın Őirin'e yanık olduğunu tđm kasaba bilir. Hatta Őirin de bilir ama birbirleriyle didiŐmekten, duygularını anlatmaya hiç sıra gelmedi bu zamana kadar. Tugay bizim mahallenin bakkalıdır. Biri bıçkın delikanlı dedikleri bir profile bđrđnse, herkesin gđzđnde muhtemelen Tugay canlanırdı. İri yarı, uzun boylu, yakıŐıklı mı yakıŐıklı, mahallenin esmer abisi. Ağzı biraz bozuktur; gereksiz Őakaları, bitmeyen neŐesi vardır. Bizim evden çıkmaz, ailemi ailesi gibi sahiplenir. Okulu da birlikte bitirdik. Sonra o, babasından kalan bakkalı devraldı; ben de annemden kalan terziliği.

Nedim ise bizim kasabanın nadide incisi, imamıdır. Aramızda en saf, en iyi niyetli adam odur. Yazık, baŐına ne gelirse bizim ydzđmđzden gelir ama yine de ağzından tek kđtđ kelime duymadık bu zamana kadar. Her Őeye rağmen yine de bizimledir. Bazen takılırız ona; gđnđl iŐlerinin nasıl gittiğini sorduğumuzda tđvbeler çeker, biz de harama bulaŐmayalım diye dualar eder. Ama ne kadar dualar etse de içten içe AyŐen'e duyduğu sevgiyi hepimiz biliriz.

Kısacası, biz đmrđmđzđ birbirimize adadık. Gđlmelerimiz de ağlamalarımız da hep birlikte oldu. Hiç kopmadık, kopmamaya da yeminler ettik ama bugđn onların yanında đmrđmđ adamaya razı olduğum tek çiçeği kendi ellerimle Saklıca'dan uğurladım. Yeri dolar mı? Asla. Yerini alırlar mı? Asla. Kalbimi alacaklar mı? Asla. Yine de o bđyđ bir kere bozuldu...

Şimdi dostlarımın yanında bir annem bir de kardeşim Leyla kaldı. Bir de yanımda olmasa da içimde bđyđyen narin çiçeğim.

İkinci Bölüm

“Ne görsem, ötesinde hasret çektiğim diyar.
Kavuşmak nasıl olmaz, mademki ayrılık var?”

Necip Fazıl KISAKÜREK

∞

Sigara - Müslüm Gürses

5 yıl önce

1990

Samir Altu

Sabahtan beri içimde dolup taşan enerjinin sebebini anlayan Tugay, tepemde dikilmiş, gereksiz şakalarını sıralıyordu. Sırtıma ayarsız gücüyle vurunca makineye takmaya çalıştığım iğne parmağıma battı.

“Hay senin ayarsız şakalarına, Tugay! Elim acıdı, oğlum.” Tüm terzilerin elleri iğne izi doluydu zaten ama ani batışların bıraktığı acı da hatırı sayılır acılardandı.

“Gören de kılıç kesti zannedecek, abi, abartma,” dedi cebindeki çekirdekleri çitleyip etrafa dökerken.

“Oğlum, yeni temizledim dükkânı, batırma ya. Git bakkalında çitle şu çekirdeklerini. Hem sen bakkalı niye boş bıraktın? Müşterilerinle ilgilen. Benim de bitirmem gereken parçalar var, oyalama beni,” dedim gitmesini umarak ama tabii gitmedi.

“Dükkân karşıda, müşteri gelirse koşarım, abi. Hem mektubu okuduğun zamanki ifadeye yakından şahit olmak istiyorum,” dedi.

Narin’den Sümeyye teyzeye mektup geldiğini duyunca içim kıpır kıpır olmuştu. Narin ne zaman babaannesine mektup gönderse yanında mutlaka bize de gönderirdi. Mektubu getirmesi için Leyla’yı Sümeyye teyzeye göndermiştim. Muhtemelen birkaç dakikaya dönmüş olacaktı.

Tugay’a hiçbir şey söylemeden elimdeki kumaşa odaklandım. O da çekirdekleriyle etrafı kirlletmeye devam etti. Tahmin ettiğim gibi bir süre sonra Leyla nefes nefese içeri girdi.

“Abi, abi... Getirdim,” dedi elindeki zarfı sallarken. Bir yandan da ellerini dizlerine koyup soluklanmaya çalışıyordu. Hemen oturduğum yerden kalkıp Leyla’nın elindeki zarfa ulaştım. Elinden heyecanla kapıp yanımda duran koltuğa kendimi bıraktığımda, Leyla ve Tugay da iki yanımda yerlerini almış, zarfı açmamı bekliyorlardı.

Onlara öldürücü bakışlarımı atıp uzaklaşmaları için emir verdim. “Kaybolun!”

Ağzımdan çıkan söz ikiletmeye gelmezdi. Bunu hepsi bilirdi ve şakaya vurmadığım sürece ikiletmemeye özen gösterirlerdi. Yine emirlerime uydular ve umutsuzca birbirlerine bakarak karşımdaki koltuklara yerleştiler. Ben de heyecanla zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardım.

Sevgili Sami Ata,

Gittiğim günden beri birbirimizi hiç habersiz bırakmadık. Saklıca’dan ayrılalı tam beş yıl oldu. Mesleğe tamamen adım atmama çok az kaldı. Ondan sonra size

söz verdiğim gibi ziyaretinize beyaz önlüğümle geleceğim. Sizi son ziyaretimden beri çok özledim. Yüz yüze anlatacağım çok şey birikti. Ama içimde dolup taşan bir şey var ki yüz yüze gelmeyi bekleyemedim. Babaanneme ve kızlara yazdığım mektubumda anlattım. Sana ayrıca yazmamın daha doğru olacağını düşündüm.

Mektubun ne getireceğini bilememenin verdiği gerginlikle ellerim terledi. Oturduğum yerde dikleştim ve yazdıklarının devamını okumaya başladım.

Sami Ata, sen her zaman benim için çok değerli bir arkadaş oldun. Seninle sırlarımızı paylaştık. Biz birlikte büyüdüğük ve sen benim ailem oldun. Bu hiçbir zaman değişmeyecek. Sen hep benim ailem, hep benim değerlim olarak kalacaksın. Ama bugün kendi ailemi kurmuş olmanın verdiği sevinci de seninle paylaşmak istiyorum. Sami Ata, ben evlendim.

Son cümleyi okumak, başımdan aşağı kaynar suların dökülmesinden daha acı verici hisler bıraktı. Sanki tüm vücudum acıyla soyuluyormuş ve o acının üzerine dikenli teller batırılıyormuş gibiydi. Yıllardır kimseye göstermediğim gözyaşlarım kâğıdın üzerindeki harfleri siliyordu.

Gözlerimi kâğıttan ayırmadım ama Tugay ve Leyla'nın ayaklanıp yanıma geldiğini görebiliyordum. Kâğıt elimden kayarken Leyla uzanıp mektubu aldı, hepimizin duyabilmesi adına sesli okudu. Devamında çok sevgili eşinden bahsediyordu.

Eşim, Erdem GÜROĞLU. şu an eğitim gördüğüm hastanede doktor. Ondan çok şey öğrendim ve öğrenmeye de devam ediyorum. Onunla çok iyi anlaşıyoruz,

Sami Ata. Beni çok güldürüyor, her zorluğumda yanımda oluyor ve ağzımdan çıkkanı ne olursa olsun hemen yerine getiriyor. En önemlisi, buradaki yalnızlığıma bir ışık oldu. Ben inanıyorum ki çok güzel bir aile olacağız. En kısa zamanda onu ziyaretinize getireceğim. Sizin de onu seveceğinize eminim.

Sami Ata, umarım sen de hayatına çok seveceğin, değer vereceğin ve ne pahasına olursa olsun koruyacağın kişiyi alırsın. Senin mutlu olmanı kendi mutluluğumdan çok istiyorum. Ve her zaman, her koşulda ve her kararda yanında olacağımı bilmeni istiyorum.

Kendine çok iyi bak, Sami Ata.

Sevgiler.

Narin GÜROĞLU

Mektup bittiğinde gözyaşlarım süzölmeye devam ediyordu. İlk defa ağlamaktan utanmadım. Bana göre ağlamak güçsüzlük belirtisiydi ve bu zamana kadar bunu hiç kimseye göstermedim. Ama bugün güçsüzlüğümü, en büyük acizliğimi ortaya seriyordum.

İsminin yanından çoktan kendi soyadını silmiş, eşinin soyadını eklemişti. Benim yakıştıramadığım o kalıbı, kendi ismiyle büyük bir hevesle birleştirmişti. Benim narin çiçeğim şimdi başkalarının bahçesinde güneşleniyordu. Duyduğum acıya ve dinleyeceğim teselli cümlelerine dayanamayacağımı anladığımdan, kendimi bir hışım dükkândan dışarı attım. Hızlı adımlarla uzaklaşırken tek duyduğum Leyla ve Tugay'ın ismimi haykırışlarıydı.

“Sami!”

Dönüp bakarsam onun elinin değdiği kağıtları yırtabilirdim. En kötüsü, onları yok edebilirdim. Ama ben

onun dokunduğu hiçbir Őeyi kaybetmeyeceğime ve onu soldurmayacağıma yemin etmiŐtim.

Buğun ve sonra... acımı hep içimde yaŐayacaktım. Ama buğun gözyaŐımı son kez akıtacaktım.

Belki Narin'i unutamayacaktım ama buğun anılarını gnderebildiğim kadar dehlizlere yollayacaktım. Bu-
günden sonra onun adını ağzıma almayacaktım.